

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/319/2020
Identifikačné číslo spisu:	6716204292
Dátum vydania rozhodnutia:	28.07.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:6716204292.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a sudcov JUDr. Mariána Sluka, PhD. a JUDr. Martina Holíča, v spore žalobkyne Lion Law Partners s.r.o., so sídlom v Banskej Bystrici, Komenského 14A, IČO: 36 862 461, proti žalovanému Q. Z., bytom vo B. XXX, zastúpenému advokátskou kanceláriou Brázdil & Brázdilová advokátska kancelária s.r.o., so sídlom vo Zvolene, Trhová 992/1, o zaplatenie 6 191,24 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 15 C 83/2016, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 28. mája 2020 sp. zn. 16 Co 317/2018, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 28. mája 2020 sp. zn. 16 Co 317/2018 z r u š u j e a v e c mu v r a c i a n a ď a ľ š i e 0 k o n a n i e .

Uznesenie Okresného súdu Zvolen z 20. augusta 2020 č. k. 15 C 83/2016 - 457 zrušuje.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Zvolen (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 05. júna 2018 č. k. 15 C 83/2016 - 384 žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni v rozsahu 100%. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na § 18 ods. 4 a 5, § 24 ods. 1, 3 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení živnostenského registra, § 52 ods. 3 a 4 Občianskeho zákonníka. Súd uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala zaplatenia odmeny za právnu pomoc, ktorú poskytla žalovanému v súvislosti so zastupovaním vo veci majetkového usporiadania vlastníckych vzťahov a predaja nehnuteľností v Bratislave, ďalej v súvislosti so zastupovaním pred Okresným súdom Bratislava v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 128/2010 a vo veci vyhotovenia testamentu a prejednávania novoobjaveného majetku, a teda predmetom konania boli nároky vyplývajúce z troch okruhov. Vo všetkých troch prípadoch žalobkyňa doložila plné moci, ktorými mal žalovaný splnomocniť žalobkyňu na poskytovanie právnych služieb. Keďže odmena medzi stranami sporu dohodnutá nebola, žalobkyňa poukazovala na ustanovenie § 24 ods. 3 zákona o advokácii s tým, že si uplatňovala tarifnú odmenu. Súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žalobkyňou uplatňovaný nárok nie dôvodný. V prípade nárokov na zaplatenie odmeny za zastupovanie pred okresným súdom, ako aj vo veci vyhotovenia testamentu a prejednávania novoobjaveného majetku mala

žalobkyňa uzatvorené plnomocenstvo so žalovaným, v ktorom žalovaný splnomocnil na zastupovanie spoločnosť Lion Law Partners s.r.o., teda žalobkyňu. Plná moc na zastupovanie vo veci Okresného súdu Bratislava bola podpísaná 09. decembra 2010. Plná moc na zastupovanie pri vyhotovení testamentu a prejednaní novoobjaveného majetku bola podpísaná 05. decembra 2011. Súd dospel k záveru, že v oboch prípadoch v zmysle ustanovenia § 11 ods. 4 zákona o advokácii (poznámka dovolacieho súdu: zrejme majú na mysli § 18 ods. 4 uvedeného zákona), ktorý bol účinný od 01. septembra 2010, bolo povinnosťou advokáta informovať klienta, ktorý je spotrebiteľom právnej služby o výške odmeny za úkon právnej služby ešte pred začatím tohto úkonu, inak mu odmena nepatrí. Súd uviedol, že to, že sa jedná o spotrebiteľský vzťah medzi klientom a advokátom je nesporné a v konečnom dôsledku priamo zo zákona o advokácii vyplýva postavenie klienta ako spotrebiteľa. Súd poukázal na ustanovenia § 52 ods. 3 a 4 Občianskeho zákonníka a dospel k záveru, že v prípade strán sporu je zjavné, že žalobkyňa konala ako dodávateľ a žalovaný mal postavenie spotrebiteľa. Preto povinnosťou žalobkyne ako advokáta v tomto prípade bolo poskytnúť informácie o výške odmeny za úkon právnej služby ešte pred začatím tohto úkonu. Sankciou za nesplnenie tejto povinnosti je v zmysle zákona nepriznanie odmeny. Keďže žalobkyňa ako poskytovateľ právnej služby, ktorú mala na základe podpísaných plných mocí poskytovať žalovanému, nepreukázala, že si splnila povinnosť v zmysle ustanovenia § 18 ods. 4 zákona o advokácii účinného od 01. septembra 2010 (v čase uzavretia plnej moci na zastupovanie pred Okresným súdom Bratislava, ako aj na zastupovanie vo veci vyhotovenia testamentu a prejednaní novoobjaveného majetku), súd odmenu za poskytnutie právnej pomoci v týchto dvoch veciach žalobkyňi nepriznal a ďalej sa nezaoberal skúmaním postupu žalobkyne, či postupovala s odbornou starostlivosťou. V prípade žalobkyňou uplatneného nároku na zaplatenie odmeny za poskytnutie právnej pomoci v súvislosti so zastupovaním v majetkovo-právnom usporiadaní vlastníctva a predaji pozemkov, ktorý si žalobkyňa odvodzovala od plnej moci uzatvorenej dňa 12. decembra 2006, súd dospel k záveru, že nárok na odmenu žalobkyňi ani v tomto prípade nevznikol. Žalobkyňou je právnická osoba Lion Law Partners s.r.o., pričom plná moc na poskytovanie týchto služieb právnej pomoci bola udelená JUDr. Petrovi Kočíčkovi, advokátovi, ktorý bol fyzickou osobou. Táto skutočnosť nebola sporná a žalovaným bola niekoľkokrát v priebehu konania namietaná. Súd poukázal, že pri otázkach zo strany súdu prečo a z akého dôvodu si uplatňuje žalobkyňa aj nárok na vyplatenie odmeny z tohto titulu, či existovala zmluva o predaji podniku alebo postúpenie pohľadávky, resp. z čoho odvodzovala aktívnu vecnú legitimáciu v spore pri uplatnení tohto nároku, žalobkyňa uviedla, že kontinuálne prešli práva a povinnosti z fyzickej osoby na právnickú osobu. S týmto tvrdením a názorom žalobkyne súd nesúhlasil. Súd uviedol, že je zjavné a evidentné, tak ako vyplýva z potvrdenia zo Slovenskej advokátskej komory, že k 05. marcu 2009 zaniklo oprávnenie advokáta JUDr. Petra Kočíčku vykonávať advokáciu samostatne ako fyzická osoba. To znamená, že k uvedenému dátumu bolo potrebné aj účtovne uzatvoriť výkon podnikateľskej činnosti ako SZČO. Od 06. marca 2009 bola spoločnosť žalobkyne zapísaná do registra Slovenskej advokátskej komory a od uvedeného dátumu mala žalobkyňa oprávnenie poskytovať právne služby ako právnická osoba. Preto podľa názoru súdu malo dôjsť k ukončeniu a k vyúčtovaniu v zmysle zákona o účtovníctve k uvedenému dátumu. JUDr. Peter Kočíčka na základe uvedenej plnej moci mal vyúčtovať a ukončiť účtovne všetky záležitosti v súvislosti so zmluvou o plnomocenstve z 12. decembra 2006 s tým, že ak tieto práva a povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o poskytovaní právnej služby prešli na novovytvorený subjekt oprávnený poskytovať právnu pomoc od 06. marca 2009, mala žalobkyňa preukázať, že na ňu prešli práva a povinnosti zo zaniknutého subjektu. Pokiaľ súd rozhodoval o nároku na vyplatenie odmeny z dôvodu poskytovania právnych služieb žalovanému v súvislosti s majetkovým usporiadaním vlastníctva na základe plnej moci z 12. decembra 2006, žalobkyňa nepreukázala, že na ňu prešli tieto práva a povinnosti z tejto plnej moci a pre nedostatok aktívnej vecnej legitimácie súd žalobu aj v tejto časti zamietol. Keďže podľa názoru súdu práva a povinnosti z tohto plnomocenstva na žalobkyňu neprešli, neskúmal či advokát postupoval s odbornou starostlivosťou, a teda či jej v tejto súvislosti nárok na odmenu vznikol. Keďže súd dospel k záveru, že žalobkyňi nárok na odmenu nevznikol, súd taktiež neskúmal, či došlo k premlčaniu žalobkyňou v konaní uplatňovaných nárokov. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 a 262 ods. 1 CSP. Proti uvedenému rozhodnutiu podala odvolanie žalobkyňa.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 28. mája 2020 sp. zn. 16 Co 317/2018 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny (§ 387 ods. 1 a 2 CSP) a žalobkyňi

uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením. Odvolací súd poukázal na ustanovenia § 2 ods. 1, § 12 ods. 1 písm. a/ a e/, § 12 ods. 4, § 15 ods. 1, § 15 ods. 6, § 18 ods. 4, § 24 ods. 1 zákona o advokácii, § 33b ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd považoval odvolacie námietky vznesené žalobkyňou za nedôvodné.

2.1. Odvolací súd uviedol, že okresný súd vec správne posúdil podľa osobitnej právnej úpravy. Okresný súd mal za preukázané, že pri poskytnutí služby v zmysle § 18 ods. 4 zákona o advokácii v znení účinnom od 01. septembra 2009 žalobkyňa klientovi nepredložila prvotnú, resp. žiadnu informáciu o nákladoch právnej služby. Osobitná právna úprava žalobkyne ukladá danú povinnosť, pričom žalobkyňa potrebný dôkaz nepredložila. S uplatnením nároku v zmysle zákona o advokácii sa žalobkyňa dostala do dôkaznej núdze. Odvolací súd uviedol, že žalobkyňa nespochybnila skutkový záver, ktorý vychádzal z uplatnenej žaloby, ani právne posúdenie, že uplatnila tarifnú odmenu za poskytnutie právnej služby na základe predloženého splnomocnenia a nepreukázala, že si splnila povinnosť v zmysle ustanovenia § 18 ods. 4 zákona o advokácii.

2.2. Odvolací súd na doplnenie uviedol, že žalobkyňa mohla svoje nároky odvodiť aj z Dohody o urovaní zo 06. novembra 2012, ktorú sama vyhotovila, a v ktorej argumentuje zastupovaním vo veci závetu a dedičstva a vo veci sp. zn. 9 C 128/2010 tým, že náklady spojené s realitným a právnym servisom znášali poskytovatelia, t. j. advokátska a realitná kancelária. Pričom z ďalšieho obsahu a kontextu je zrejmé, že všetky tri veci vzájomne súviseli a boli predpokladom vybavenia vecí, týkajúcej sa usporiadania vlastníctva a následného predaja pozemkov v kat. úz. O. (č. l. 119, 120, 122). Dohoda o urovaní nasvedčuje tomu, že posudzované prípady právnej služby boli od seba závislé a nešlo ani o neodkladné úkony právnej služby.

2.3. Odvolací súd ďalej poukázal, že žalobkyňa ďalej namietala, že proces dokazovania a hodnotenia dôkazov bol v nesúlade s obranou žalovaného a že okresný súd na ťarchu žalobkyne vlastnou rozhodovacou činnosťou vytvoril stav, že došlo k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivé súdne konanie. Odvolací súd k námietkam žalobkyne ohľadom dokazovania uviedol, že spotrebiteľský právny vzťah a postavenie žalovaného ako spotrebiteľa právnej služby, z ktorého okresný súd vychádzal, žalobkyňa nenamietala. V takom konaní súd vykonáva dôkazy aj podľa § 295 CSP. Preto ak okresný súd prihliadol, aj bez výslovnej námietky žalovaného, na osobitnú právnu úpravu zákona o advokácii, žalobkyňa mohla v odvolaní iba vyvrátiť skutkový záver okresného súdu a preukázať, že si splnila povinnosť podľa § 18 ods. 4 zákona o advokácii a žalovanému poskytla informácie o výške odmeny ešte pred začatím úkonu.

2.4. Odvolací súd ďalej uviedol, že v podanom odvolaní žalobkyňa nevyvrátila ani záver, že jej nárok na vyplatenie odmeny nevznikol, lebo nepreukázala, že na ňu prešli práva a povinnosti z plnej moci zo dňa 12. decembra 2006, t. j. nespochybnila zamietnutie žaloby odôvodnené nedostatkom aktívnej vecnej legitímácie. Okresný súd správne vychádzal z toho, že osobitná právna úprava v zákone o advokácii spája so zápisom právnickej osoby zánik oprávnenia vykonávať advokáciu samostatne advokátovi - fyzickej osobe, čo treba vykladať tak, že takéto oprávnenie bez ďalšieho neprešlo na právnickú osobu.

2.5. Odvolací súd uviedol, že pre posúdenie vecnej legitímácie žalobkyne je rozhodujúce, že k 06. marcu 2009 zaniklo oprávnenie na poskytovanie právnych služieb advokátovi ako fyzickej osobe, preto okresný súd správne rozlišoval, či mohol nárok, odvodený zo splnomocnenia udeleného predtým advokátovi ako fyzickej osobe, uplatniť žalobkyňa ako právnická osoba. Žalobkyňa nemôže byť považovaná za právneho nástupcu, lebo na poskytovanie právnych služieb dostala súhlas iba od zápisu do príslušného zoznamu Slovenskej advokátskej komory. Žalobkyňa nerozlišuje, že zákon o advokácii vylučuje oprávnenie advokáta fyzickej osoby na vykonávanie advokácie samostatne a popri tom ako konateľa s. r. o. So zánikom oprávnenia advokáta vykonávajúceho advokáciu samostatne po zápise právnickej osoby vykonávajúcej advokáciu, ktorý vyplýva z § 15 ods. 1, veta prvá, ods. 6 zákona o advokácii, nemožno spájať právne nástupníctvo na poskytovanie právnej služby, ktoré bolo udelené iba advokátovi fyzickej osobe, ani na jeho nároky voči klientovi samostatného advokáta, ani v prípade žalobkyne, ktorá je právnická osoba a koná pri poskytovaní právnych služieb prostredníctvom toho istého advokáta. Na uvedený rozdiel okresný súd správne prihliadol, rozlíšenie a dôsledky zdôrazňuje osobitná právna úprava, inak by muselo byť právne nástupníctvo vyplývajúce z pôvodného splnomocnenia advokáta v zákone o advokácii výslovne upravené. Právna úprava uvádza, že advokát, ktorý vykonáva advokáciu ako konateľ spoločnosti s ručením obmedzeným, nemôže súčasne vykonávať advokáciu samostatne, čo

vyklučuje prípadnú úvahu, ako by mal advokát postupovať, ak by pokračoval v poskytovaní právnej služby ako fyzická osoba. Dôsledkom vyplývajúcim z právnej úpravy mohla žalobkyňa predísť iba, ak by ju žalovaný splnomocnil v rozsahu splnomocnenia udeleného 12. decembra 2006. Žalobkyňa - právnická osoba mohla preukázať tvrdenie, že od jej zapísania do zoznamu právnických osôb poskytujúcich právne služby, t. j. od 06. marca 2009 a teda „kontinuálne pokračovala“ v poskytovaní právnej služby, len ak by predložila dôkaz o tom, že k uvedenému dňu „prechodu“ poskytovania právnej služby z advokáta na právnickú osobu, udelil žalovaný žalobkyni nové splnomocnenie s totožným obsahom t. j. za účelom poskytovania právnej služby s rovnakým obsahom, ako bolo dohodnuté v splnomocnení z 12. decembra 2006. Splnomocnenie od žalovaného pre žalobkyňu by bolo dôkazom, že žalobkyňa so žalovaným uzavrela zmluvu o poskytovaní právnych služieb na usporiadania vlastníctva a následného predaja pozemkov v kat. úz. O.. Potrebný dôkaz žalobkyňa nepredložila, žalobu v tejto časti odôvodnila iba splnomocnením z 12. decembra 2006.

2.6. Odvolací súd ďalej uviedol, že splnomocnenie je formálny prejav vôle osoby, ktorá splnomocnenie udelila a osoby, ktorá splnomocnenie prijala a je vždy spojené s konkrétnym právnym vzťahom. Z osobitnej právnej úpravy zákona o advokácii vyplýva, že splnomocnenie klienta pre advokáta preukazuje uzavretie zmluvy o poskytovaní právnych služieb. Advokát nemôže poskytovať službu ak jeho oprávnenie zaniklo, ide o prekážku na strane advokáta a dôvod zániku právneho vzťahu. Zákon o advokácii nemá osobitnú úpravu o splatnosti odmeny a upravuje iba niektoré podmienky zmluvy medzi advokátom a klientom v časti „Práva a povinnosti advokáta“ a „Odmena advokáta“ (§ 18 až 23, § 24, § 25 zákona o advokácii), preto treba vychádzať z toho, že odmena advokáta je splatná (vrátane vyúčtovania preddavkov) pri ukončení zmluvy o poskytovaní právnych služieb. Okresný súd správne uviedol, že v súvislosti so zmluvou vyplývajúcou z plnomocenstva zo dňa 12. decembra 2006 malo dôjsť k ukončeniu a vyúčtovaniu predošlého zastúpenia. Odvolací súd dodal, že záujem právnej istoty zmluvných strán vyžadoval, aby advokát včas, ešte predtým ako na jeho strane nastali právne dôsledky spojené so zánikom oprávnenia poskytovať právne služby, vyhotovil a klientovi predložil vyúčtovanie právnej služby, s výnimkou prípadných neodkladných úkonov, na ktoré by sa povinnosť nevzťahovala.

2.7. Odvolací súd poukázal, že dôvody ukončenia zastupovania na základe splnomocnenia sú všeobecne upravené v § 33b ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. V posudzovanej veci pri zániku plnomocenstva pre samostatného advokáta ku dňu prechodu oprávnenia výkonu advokácie na právnickú osobu osobitá úprava v zákone o advokácii chýba a nemožno z nej vyvodiť, že plnomocenstvo, vrátane nároku na odmenu, prešlo na právnickú osobu. Nie je možné vychádzať ani zo všeobecnej právnej úpravy, lebo § 33b ods. 2, veta druhá Občianskeho zákonníka výslovne vylučuje zánik plnomocenstva iba v prípade zániku právnickej osoby, ktorá je splnomocnencom, ak jej práva a záväzky prechádzajú na inú osobu.

2.8. Odvolací súd považoval za zavádzajúce tvrdenie žalobkyne, že žalovaný zastupovanie nespochybňoval, lebo žalovaný nemá právnické vzdelanie a povinnosť konať s odbornou starostlivosťou pri výkone advokácie prikazuje advokátovi § 18 ods. 2 zákona o advokácii. Bolo vecou advokáta, vykonávajúceho advokátsku prax samostatne, ktorého žalovaný splnomocnil na usporiadania vlastníctva a predaj pozemkov v kat. úz. O., ako usporiada právny vzťah so žalovaným a zabezpečí svoje nároky. V posudzovanej veci žalovaný uviedol, že v súvislosti s predajom pozemkov v Bratislave sa pôvodne obrátil na majiteľa realitnej kancelárie, ktorý oznámil, že právny servis vybavuje žalobca a dal mu podpísať plnú moc pre JUDr. Kočíčku a právne služby spojené s predajom nehnuteľností mali byť hradené prostredníctvom realitnej kancelárie. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe zo dňa 17. októbra 2016 (č. l. 90) uviedol, že žalobca a majiteľ realitnej kancelárie konali v zhode, čomu „svedčí dohoda o tzv. urovnaní zo dňa 06. 11. 2012, ktorú so mnou uzavreli a z ktorej je zrejmé, že advokát, ktorý mi mal poskytovať právnu pomoc sa podieľal na vyhotovení všetkých listín a úkonov, ktoré vyhotovoval za realitnú kanceláriu a mal sa podieľať aj na jej zisku, pričom sa v zmluve označil ako sprostredkovateľ“. Prepojenie advokáta a realitnej kancelárie pri poskytovaní služby, o ktorú žiadal žalovaný, potvrdila aj žalobkyňa, ktorá v odvolaní uviedla, že svedok Ing. Q. W. sprostredkoval kontakt žalobcu so žalovaným a bol priamo účastný aj pri jednaní o podmienkach zastupovania.

2.9. Odvolací súd mal za to, že nebolo sporné, že v prípade usporiadania vlastníctva a predaja pozemkov v kat. úz. O. konal najskôr advokát samostatne a následne ten istý advokát konal od 06. marca 2009 prostredníctvom žalobkyne. Žalobkyňa nespochybnila, že poskytovala právnu pomoc realitnej kancelárii, na ktorú sa žalovaný pôvodne obrátil, a ktorá zabezpečovala predaj pozemkov. Tomu nasvedčuje aj skutočnosť, že na Okresnom súde Bratislava I bolo pod sp. zn. 9 C 128/2010 konanie vo veci určenia

neplatnosti kúpnych zmlúv a určenia, že vlastnícky podiel na pozemku patrí do dedičstva po neb. X. Z., ktorý spor bol vyvolaný práve v súvislosti s vecou usporiadania vlastníctva a predaj pozemkov v kat. úz. O., v ktorom je žalovanou stranou aj Slovenská realitná kancelária, s. r. o. Zvolen, zastúpená žalobkyňou Lion Law Partners s. r. o.(č. l. 308).

2.10. Odvolací súd uzavrel, že pre posúdenie aktívnej legitímácie žalobkyne nebolo rozhodujúce splnomocnenie z 12. decembra 2006, ani uzavretie dohody o urovnaní zo dňa 06. 11. 2012 (č. l. 117 - 123), ktorou žalobkyňa svoj nárok skutkovo neodôvodnila, ale to, že žalobkyňa nepreukázala právny vzťah medzi ňou a žalovaným. Naopak žalobkyňa v bode 24. odvolania potvrdila skutkové zistenie súdu prvej inštancie, že advokátovi ako fyzickej osobe zaniklo hmotnoprávne oprávnenie a tým aj aktívna vecná legitímácia vykonávať advokáciu vo vlastnom mene a na vlastný účet.

2.11. Na záver odvolací súd dodal že otázka, kto bol oprávnený uplatniť pohľadávku advokáta, ak práva a povinnosti z advokáta fyzickej osoby na žalobkyňu neprešli, nemá význam, pretože žalobkyňa netvrdila ani nepreukazovala, že by k rozhodnému dňu 05. marca 2009 došlo k ukončeniu právneho zastúpenia alebo vyúčtovaniu odmeny za úkony právnej služby, uskutočnené do uvedeného dňa advokátom. Navyše, nárok na odmenu za právne služby poskytované do 05. júna 2009 (poznámka dovolacieho súdu: zrejme majú na mysli 05. marca 2009) by bol vo vzťahu k advokátovi fyzickej osobe premlčaný a žalovaný vzniesol námietku premlčania. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“). Namietala, že odvolací súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). V tejto súvislosti namietala, že súdy nižšej inštancie nevykonali dokazovanie relevantnými listinami - žalovaným udelenými splnomocneniami a dohodou o urovnaní. Odvolací súd tento procesne chybný postup potvrdil bez potreby doplnenia, či zopakovania dokazovania. Súdy v rozpore so zákonom (§ 204 CSP), t. j. bez vykonania dokazovania predloženými listinami dospeli k právnym záverom v otázke nesplnenia povinnosti uloženej žalobkyňi v § 18 ods. 4 zákona o advokácii a v otázke aktívnej vecnej legitímácie dovolateľky. Rozhodnutie odvolacieho súdu považovala za prekvapivé. Mala za to, že právne posúdenie prijaté súdom prvej inštancie v rozsudku bolo nepredvídateľné vzhľadom na súdom uvádzané predbežné právne posúdenie veci. Odvolací súd taktiež zmenil a aplikoval úplne odlišnú právnu argumentáciu bez zachovania procesného postupu podľa § 382 CSP. Poukázala, že zdôvodnenie posúdenia otázky aktívnej vecnej legitímácie súdom prvej inštancie neriešilo a nevysvetľovalo otázku právneho nástupníctva samostatného advokáta a advokáta konateľá s.r.o. Zároveň namietala, že odvolací súd neprimerane zvolil procesný postup podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP, pričom nereagoval na odvoláciu námietku ohľadom nevyvrátiteľnej domnienky schválenia zastúpenia podľa § 33 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Mala za to, že súdy v rozpore s vykonaným dokazovaním konštatovali, že žalobkyňa nepredložila žiadnu informáciu o nákladoch právnej služby, čo však nezodpovedá obsahu ňou predložených listinných dôkazov - splnomocnení, z ktorých vyplýva, že žalovaný potvrdil skutočnosť, že bol žalobkyňou poučený o povinnosti uhradiť odmenu, ako aj o tom, že jej výška bude stanovená v súlade s vyhláškou č. 655/2004 Z. z. v platnom znení, z ktorej mohol zistiť presnú výšku odmeny za jeden úkon právnej služby. V zmysle uvedeného teda došlo k uneseniu dôkazného bremena o splnení informačnej povinnosti advokáta v zmysle § 18 ods. 4 zákona o advokácii. Súdy v odôvodnení rozhodnutí nevysvetlili prečo obsah plnomocenstiev - poučenie o výške odmeny, nepovažovali za dostatočné z hľadiska splnenia povinnosti podľa § 18 ods. 4 Zákona o advokácii. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu podľa názoru dovolateľky nespĺňa zákonné požiadavky ustanovenia § 387 ods. 2 a 3 CSP, keď sa nevysporiadal s podstatnými tvrdeniami uvádzanými v odvolaní. Dovolateľka doposiaľ nedostala odpoveď na otázky, ktoré sú pre vydanie rozhodnutia v súdnom konaní o jej nároku podstatné. V dovolaní zároveň namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola vyriešená, čím došlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Mala za to, že nesprávne právne posúdenie spočívalo v nesprávnom výklade pojmu (definície) výkonu advokácie podľa ustanovení § 2 ods. 1, § 12 ods. 1 písm. a/ a e/, § 12 ods. 4, § 15 ods. 1 prvá veta, ods. 6 zákona o advokácii pre účely posúdenia aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne - advokáta v konaní o zaplatení odmeny za poskytnuté právne služby v situácii, keď počas poskytovania právnych služieb došlo k zmene formy výkonu advokácie zo

samostatnej (§ 12 ods. 1 písm. a/) na konateľa s.r.o. (§ 12 ods. 1 písm. e/) so zameraním na právne posúdenie otázky, či zmenou formy výkonu advokácie vzniká splatnosť odmeny advokáta v ešte neskončenej veci. Dovolací súd tak neriešil otázku právneho posúdenia zmeny formy výkonu advokácie počas poskytovania právnych služieb jednak vo väzbe na posúdenie aktívnej vecnej legitímácie advokáta v konaní o zaplatenie odmeny za poskytnuté právne služby v situácii, keď počas poskytovania právnych služieb došlo k zmene formy výkonu advokácie zo samostatnej na konateľa s.r.o., jednak vo väzbe na posúdenie, či zmenou formy advokácie vzniká splatnosť odmeny advokáta v ešte neskončenej veci. Podľa názoru dovolateľky odvolací súd nesprávne posúdil, že so zánikom oprávnenia advokáta vykonávajúceho advokáciu samostatne po zápise právnickej osoby vykonávajúcej advokáciu, ktorý vyplýva z § 15 ods. 1 prvá veta, ods. 6 zákona o advokácii, nemožno spájať právne nástupníctvo na poskytovanie právnej služby, ktoré bolo udelené iba advokátovi fyzickej osobe ani na jeho nároky voči klientovi samostatného advokáta ani v prípade žalobcu, ktorý je právnická osoba a koná pri poskytovaní právnych služieb prostredníctvom toho istého advokáta. Z tohto dôvodu dospel súd k záveru, že žalobkyni nárok na zaplatenie odmeny za poskytnuté právne služby nevznikol. V dovolaní ďalej poukázala na to, že súdy opomenuli vyhodnotiť aj obsah úkonu žalovaného „odvolanie plnomocenstva zo dňa 09.04.2013“, z ktorého jednoznačne vyplýva záver, že si bol vedomý udelenia a trvania poverenia na zastupovanie vo viacerých veciach. Obsah uvedeného úkonu žalovaného spolu s nevyvrátiteľnou domnienkou schválenia ďalšieho zastupovania podľa § 33 ods. 1 Občianskeho zákonníka postačujúco preukazovali zastúpenie žalovaného dovolateľkou aj po dátume 06. marca 2009, t. j. po začatí výkonu advokácie formou právnickej osoby. Žiadala, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaný v písomnom vyjadrení k dovolaniu považoval dovolanie žalobkyne za nedôvodné a navrhol, aby ho dovolací súd zamietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej aj „CSP“), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu - žalobkyňa, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté, zastúpená v súlade s § 429 ods. 2 písm. b/ CSP, skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), pričom dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je dôvodné, a preto je potrebné rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 a § 450 CSP). Zároveň je potrebné zrušiť aj súvisiace uznesenie súdu prvej inštancie o výške trov prvoinštančného a odvolacieho konania.

6. Dovolateľka v prvom rade vyvodzovala prípustnosť podaného dovolania na základe ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa, tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie dovolateľky, že v konaní došlo k ňou tvrdenej vade zmätočnosti.

8. Žalobkyňa tvrdí, že procesným postupom krajského súdu došlo k zásahu do jej práva na spravodlivý súdny proces. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

9. Ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

10. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

11. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

12. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

13. Ustanovenie § 387 ods. 2 CSP síce umožňuje odvolaciemu súdu, aby sa v potvrdzujúcom rozsudku, ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplnil ďalšie dôvody.

13.1. V zmysle ustanovenia § 387 ods. 3 sa odvolací súd musí v odôvodnení zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

13.2. Keď sa odvolací súd rozhodujúci o opravnom prostriedku odvolateľa nevysporiada s právne relevantnou argumentáciou odvolateľa adekvátne a preskúmateľne alebo nekonštatuje irelevantnosť jeho právnej argumentácie, poruší základne právo na súdnu ochranu garantovanú podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý proces garantované podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (pozri napr. III. ÚS 402/08). Pokiaľ odvolací súd vôbec nepristúpi k vysporiadaniu sa s podstatnými argumentami odvolateľa, tieto bez primeraného vysvetlenia ignoruje a neaplikuje relevantnú právnu úpravu, porušuje tým právo odvolateľa na spravodlivý proces (por. II. ÚS 120/2020).

14. V súvislosti s vadou § 420 písm. f/ CSP dovolateľka namietala nedostatočné odôvodnenie

rozhodnutia odvolacieho súdu. Mala za to, že odvolací súd sa nevysporiadal s jej podstatnými odvolacími tvrdeniami (§ 387 ods. 3 CSP). Namietala, že súdy nevysvetlili prečo obsah plnomocenstiev - poučenie o výške odmeny nepovažovali za dostatočné z hľadiska splnenia povinnosti podľa § 18 ods. 4 zákona o advokácii. Konštatovanie súdov o neunesení dôkazného bremena nezodpovedalo obsahu predložených listinných dôkazov - splnomocnení. Súdy prekvapivo a v rozpore so zákonom, bez vykonania dokazovania predloženými listinami dospeli k právny záverom v otázke nesplnenia povinnosti uloženej žalobkyni v § 18 ods. 4 zákona o advokácii. Mala za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu je prekvapivé, keď právne posúdenie prijaté súdom prvej inštancie bolo nepredvídateľné vzhľadom na súdom uvádzané predbežné právne posúdenie veci.

15. Z odvolania žalobkyne (č. l. 393 a nasl.) vyplýva, že táto v podanom odvolaní namietala presvedčivosť a preskúmateľnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie. V časti uplatnených nárokov (testament a súdne konanie) považovala rozhodnutie súdu prvej inštancie za nepreskúmateľné pre nedostatok v rovine skutkových zistení a v rovine absentujúcej právnej úpravy. Namietala, že súd prvej inštancie rozhodol prekvapivo. Poukázala, že súd prekvapivo a v rozpore s obsahom zisteného skutkového stavu oprel hodnotiace úsudky v otázke údajného nesplnenia povinnosti v zmysle § 18 ods. 4 zákona o advokácii na strane žalobkyne o úvahy, ktoré nevyplynuli z obsahu dokazovania. Žalovaný v priebehu konania nespochybňoval a nenamietal splnenie tejto povinnosti žalobcu. Súd svojvoľne a arbitrárne na ťarchu žalobkyne vlastnou rozhodovacou činnosťou porušil práva žalobkyne na spravodlivý súdny proces. Poukázala, že stav prekvapivosti, svojvôle (arbitrárnosti) a nepreskúmateľnosti umocňuje procesný postup súdu, ktorý na pojednávaní 26. septembra 2017 uviedol predbežné právne posúdenie veci, z ktorého vyplýva danosť nároku žalobkyne na odmenu. Súd ani žalovaná strana v konaní otázku splnenia povinnosti podľa § 18 ods. 4 zákona o advokácii neriešili a nenamietali ako spornú skutkovú otázku. Súd svojvoľne a bez opory vo vykonanom dokazovaní, bez opory v uplatnených prostriedkoch procesnej obrany žalovaného, kreoval pre rozhodnutie zásadný hodnotiaci úsudok o nesplnení podmienky požadovanej v § 18 ods. 4 zákona o advokácii. V odvolaní namietala prekvapivosť rozhodnutia vo vzťahu k predbežnému právny posúdeniu veci. Skutkovej otázke splnenia podmienky podľa uvedeného ustanovenia nebola venovaná žiadna dôkazná pozornosť. V odvolaní zároveň poukázala, že jej skutkové tvrdenia o znalosti žalovaného o tarifnej výške odmeny sú zistiteľné tak z obsahu podpísaných splnomocnení, ako aj z obsahu dohody o urovnaní zo 06. novembra 2012. Splnenie povinnosti žalobkyne žalovaný nepoprel a preto sa považujú za nesporné. Mala za to, že sa jej zamedzilo efektívne a vecne argumentovať vo vzťahu k tejto otázke a to v rovine skutkových zistení. Žalobkyňa zároveň v odvolaní poukázala na aplikáciu § 33 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Taktiež namietala nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie vo vzťahu k posúdeniu aktívnej vecnej legitímácii žalobkyne. V odvolaní ďalej namietala aj nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie.

16. Z odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu je zrejmé, že odvolací súd sa v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal s odvolacími námietkami žalobkyne o nepreskúmateľnosti a prekvapivosti rozhodnutia súdu prvej inštancie.

16.1. Odvolací súd k námietkam žalobkyne uviedol (bod 13. rozhodnutia), že súd v danom konaní vykonáva dôkazy aj podľa § 295 CSP. Ak okresný súd prihliadol aj bez výslovnej námietky žalovaného na osobitnú právnu úpravu zákona o advokácii, žalobkyňa mohla v odvolaní iba vyvrátiť skutkový záver okresného súdu a preukázať, že si splnila povinnosť podľa § 18 ods. 4 zákona o advokácii. Odvolací súd dospel k záveru (bod 12. odôvodnenia), že žalobkyňa sa dostala do dôkaznej núdze a nepreukázala, že si splnila povinnosť v zmysle § 18 ods. 4 zákona o advokácii.

16.2. Odvolací súd sa však nezaoberal námietkou žalobkyne, že predmetom dokazovania pred súdom prvej inštancie nebolo splnenie povinnosti v zmysle § 18 ods. 4 zákona o advokácii a teda záver súdu prvej inštancie nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Taktiež sa nevysporiadal s odvolacím tvrdením žalobkyne o znalosti žalovaného o tarifnej výške odmeny, ktorá bola zistiteľná tak z obsahu podpísaných splnomocnení (poznámka dovolacieho súdu: ktoré boli súčasťou podanej žaloby), ako aj z obsahu dohody o urovnaní zo 06. novembra 2012.

16.3. Odvolací súd sa v odôvodnení rozhodnutia zároveň nevysporiadal s námietkou žalobkyne o „prekvapivosti“ rozhodnutia súdu prvej inštancie, keď odvolací súd nevenoval žiadnu pozornosť tomu,

že až z rozhodnutia súdu prvej inštancie sa žalobkyňa dozvedela, že súd vyvodil svoj právny záver zo skutočností, ku ktorým jej nebola daná možnosť vyjadriť sa, ako ani, že k právnym záverom súdu o aplikácii ustanovenia § 18 ods. 4 zákona o advokácii sa strany sporu pred rozhodnutím súdu vo veci samej nemali možnosť vyjadriť, prípadne predložiť dôkazy. V tejto súvislosti žalobkyňa poukázala aj na predbežné právne posúdenie veci súdom prvej inštancie na pojednávaní z 26. septembra 2017, keď z obsahu zápisnice (č. l. 240 súdneho spisu) vyplýva, že súd v zmysle § 181 ods. 2 CSP uviedol predbežné právne posúdenie veci a vyjadril sa, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná, ktoré skutočnosti považuje za sporné a ktoré naopak za nesporné, pričom mal za to, že „nárok žalobcu na odmenu v zmysle zákona o advokácii v spojení s vyhláškou je daný, strany nemali dohodnutú zmluvnú odmenu, teda prichádza do úvahy tarifná odmena vzhľadom na námietky týkajúce sa odbornej starostlivosti zo strany žalobcu s poukazom na ustanovenie § 18 ods. 5 zákona o advokácii je toho názoru, že bude potrebné vypočítať navrhovaných svedkov a žalovaného, ktorého účasť zabezpečí právny zástupca žalovaného a Ing. W., ktorého účasť zabezpečí štatutárny zástupca žalobcu. Rovnako bude potrebné zabezpečiť minimálne právoplatné rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I vo veci 9 C 128/2010 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu 6 Co 340/2015 s tým, že súd oboznámil prítomné strany sporu s úradným záznamom vyhotoveným zo spisu 8 C 156/2014, na ktoré konanie právny zástupca žalovaného tiež poukazuje. Za týmto účelom bude potrebné doplniť dokazovanie a rovnako pokiaľ ide o poskytovanie právnych služieb za účelom spísania testamentu, ktorý spisovala pani Z., plná moc alebo pokiaľ ide o námietky zo strany žalovaného k tejto skutočnosti nie je založená plná moc a tento testament bol spisovaný pani Z., nie žalovaným. Rovnako považuje za dôvodné námietky týkajúce sa účtovania fyzickej osoby, právnickej osoby a potreby doloženia minimálne plnomocenstva na zastupovanie vo veci vyporiadania pozemkov v Bratislave.“ Odvolací súd týmto námietkam žalobkyne nevenoval náležitú pozornosť a neposkytol na ne adekvátnu odpoveď.

17. Dovolateľka taktiež namietala nepreskúmateľnosť a prekvapivosť rozhodnutia odvolacieho súdu v časti, v ktorej potvrdil rozhodnutia súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne. Dovolací súd dospel k záveru, že z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva vnútorná rozporupnosť odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie a založenie rozhodnutia na iných (nových) dôvodoch. Súd prvej inštancie aplikoval ustanovenia § 18 ods. 4 a 5, § 24 ods. 1 a 3 zákona o advokácii a rozhodnutie založil na závere, nárok žalobkyne nevznikol, keďže nepreukázala, že na ňu prešli práva a povinnosti z plnej moci uzatvorenej medzi JUDr. Kočíčkom (advokátovi, ktorý bol fyzickou osobou) vykonávajúcim advokáciu samostatne ako SZČO a žalovaným a žalobkyňou v danej veci je právnická osoba. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že JUDr. Kočíčka mal na základe uvedenej plnej moci vyúčtovať a ukončiť účtovne všetky záležitosti v súvislosti so zmluvou o plnomocenstve z 12. decembra 2006 s tým, že ak tieto práva a povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o poskytovaní právnej služby prešli na novovytvorený subjekt oprávnený poskytovať právnu pomoc od 06. marca 2009, mala žalobkyňa preukázať, že na ňu prešli práva a povinnosti zo zaniknutého subjektu. Keďže žalobkyňa uvedené nepreukázala, súd žalobu v tejto časti zamietol pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP. V odôvodnení poukázal na ustanovenia § 2 ods. 1, § 12 ods. 1 písm. a/ a e/, § 12 ods. 4, § 15 ods. 1, § 15 ods. 6, § 18 ods. 4, § 24 ods. 1 zákona o advokácii, § 33b ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd mal za to, že žalobkyňa mohla preukázať tvrdenie, že od jej zapísania do zoznamu právnických osôb „kontinuálne pokračovala“ v poskytovaní právnej služby, len ak by predložila dôkaz o tom, že k uvedenému dňu jej žalovaný udelil nové splnomocnenia s totožným obsahom. Žalobkyňa potrebný dôkaz nepredložila a žalobu v tejto časti odôvodnila iba splnomocnením z 12. decembra 2006. Odvolací súd v bodoch 20.1. a 20.2. odôvodnenia jeho rozhodnutia uzavrel, že: „pre posúdenie aktívnej legitímácie žalobcu nebolo rozhodujúce splnomocnenie z 12. 12. 2006 ani uzavretie dohody o urovnaní zo dňa 06. 11. 2012 (č. l. 117-123), ktorou žalobca svoj nárok skutkovo neodôvodnil, ale to, že žalobca nepreukázal právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným. Naopak žalobca v bode 24. odvolania potvrdil skutkové zistenie, z ktorého vychádzal okresný súd, že advokátovi ako fyzickej osobe zaniklo hmotnoprávne oprávnenie a tým aj aktívna vecná legitímácia vykonávať advokáciu vo vlastnom mene a na vlastný účet. Otázka, kto bol oprávnený uplatniť pohľadávku advokáta, ak práva a povinnosti z advokáta fyzickej osoby na žalobcu neprešli nemá význam, pretože žalobca netvrdil ani nepreukazoval, že by k rozhodnému dňu 05. 03.

2009 došlo k ukončeniu právneho zastúpenia alebo vyúčtovaniu odmeny za úkony právnej služby, uskutočnené do uvedeného dňa advokátom. Navyše, nárok na odmenu za právne služby poskytované do 05. 06. 2009 by bol vo vzťahu k advokátovi fyzickej osobe premlčaný a žalovaný premlčanie uplatnil.“

17.1. Je zrejmé, že kým súd prvej inštancie vec posúdil na základe, že JUDr. Kočíčkovi ako fyzickej osobe zaniklo oprávnenie vykonávať advokáciu samostatne a nepreukázal prechod práv a povinností na právnickú osobu. A teda súd prvej inštancie riešil „nárok“ JUDr. Kočíčku ako fyzickej osoby vykonávajúceho advokáciu samostatne uplatňovaného žalobkyňou, ktorá nepreukázala, že by na ňu prešli práva a povinnosti z plnej moci z 12. decembra 2006. Naproti tomu odvolací súd (uvádzajúc, že rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdzuje v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP) uviedol, že pre posúdenie aktívnej legitímácie žalobkyne nebolo rozhodujúce splnomocnenie z 12. decembra 2006 a ako rozhodujúce pre posúdenie aktívnej legitímácie žalobkyne považoval to, že nepreukázala právny vzťah medzi ňou a žalovaným. Odvolací súd rozhodnutie založil na posúdení „prechodu poskytovania právnej služby“ na novovzniknutý subjekt a preukázanie vzniku právneho vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným.

18. Dovolací súd dospel k záveru, že odvolací súd sa v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal s odvolacími námietkami žalobkyne, ako aj že rozhodnutie odvolacieho súdu je vnútorne rozporuplné s rozhodnutím súdu prvej inštancie, založené na iných dôvodoch, a týmto nesprávnym procesným postupom súdu bolo žalobkyni znemožnené realizovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a zaťaženiu konania vadou v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

19. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je prípustné a zároveň dôvodné, a teda je potrebné rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 450 CSP). Dovolací súd zároveň bez ďalšieho zrušil aj súvisiace uznesenie súdu prvej inštancie o výške náhrady trov prvoinštančného a odvolacieho konania, keď uznesenie o výške náhrady trov konania je vzhľadom na zrušenie rozhodnutia odvolacieho súdu vo veci samej predčasné.

20. Vzhľadom na dôvod zrušenia rozhodnutia odvolacieho súdu a skutočnosť, že vec sa vracia odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, dovolací súd sa nezaoberal opodstatnenosťou uplatnenia iných dovolacích námietok.

21. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.